

Oğlan ve Bal Arıları

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Bal Arıları

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, sekiz yaşındaki Malik vızıldayan bir bahçenin kenarında duruyordu. Sıcak kahverengi teni güneşte parlıyor, kıvrıkcık siyah saçları eğilip yaklaştıkça zıplıyordu. En sevdiği hardal sarısı tişörtünü ve mavi kot tulumunu giymişti. Ellerinde, üzerine minik arılar boyanmış küçük bir karton kovan maketi taşıyordu. Bugün ilk kez gerçek bal arılarını görecekti.

Chen Bey adında dost canlısı bir arıcı, Malik'i ahşap bir kovana doğru çağırdı. "Bal arılarımla tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu. Malik başını salladı, iri koyu kahverengi gözleri merakla kocaman açılmıştı. Arıların girip çıkışını izledi; tüylü altın-kahverengi gövdeleri ışıktaki parlıyordu. "Hiç durmuyorlar!" dedi Malik, aralıklı dişleriyle gülümseyerek. "Hepsi ne yapıyor?"

Chen Bey meşgul arıları işaret etti. "Her arının özel bir işi vardır," diye açıkladı. "Bir kolonide yaşarlar; birlikte çalışan büyük bir aile." Malik kendi sınıfını düşündü; orada da herkesin işleri vardı. Küçük bir defter çıkarıp arıları çizmeye başladı. "Her şeyi öğrenmek istiyorum," dedi, yuvarlak yanakları heyecanla kızarmıştı.

Chen Bey kovanı nazikçe açtı. İçeride binlerce arı altın rengi peteklerin üzerinde sürünüyordu. "Büyük olanı görüyor musun?" diye fısıldadı. "İşte o kraliçe." Malik en büyük arıya baktı; parlak kehribar-altın gövdesi diğerlerinin iki katı büyüklüğündeydi. Başındaki minik taç gibi iz onu kraliyet gibi gösteriyordu. Sakin sakin hareket ediyordu ve diğer arılar ona saygı duyuyor gibiydi.

"Kraliçe bütün yumurtaları yumurtlar," dedi Chen Bey. "Koloninin büyümesini sağlar." Malik, işçi arıların onun etrafında toplanıp onu temizlediğini ve beslediğini izledi. "Bunu tek başına yapmıyor," diye fark etti Malik. "Herkes ona yardım ediyor." Chen Bey gülümsedi. "Aynen. İyi bir lider herkesi önemser ve herkes de onu önemser." Malik defterine 'kraliçe' yazdı ve küçük bir taç çizdi.

Sonra Chen Bey Malik'e işçi arıları gösterdi. Küçük ve tüylüydüler; siyah çizgili ve şeffaf kanatlıydılar. Bazıları minik nektar damlaları taşıyor, bazılarının bacaklarında sarı polen tozları vardı. "İşçiler birçok iş yapar," dedi Chen Bey. "Yiyecek toplarlar, kovani temizlerler ve yavruları beslerler." Malik onların çiçekten çiçeğe nasıl vızıldayarak geçtiğini izledi ve ne kadar meşgul olduklarına şaşırdı.

"Ne yapacaklarını nasıl biliyorlar?" diye sordu Malik. Chen Bey daire çizerek dans eden bir arıyı işaret etti. "Bu bir sallanma dansı! Diğerlerine çiçekleri nerede bulacaklarını söyler." Malik kıkırdadı. "Dans ederek konuşuyorlar!" Kendisi de küçük bir dans denedi ve Chen Bey güldü. "İşbirliği yaparlar," dedi Chen Bey. "Her iş bütün koloniye yardım eder." Malik başını salladı, anlayış yavaş yavaş belirliyordu.

Sonra Chen Bey Malik'e erkek arıları, yani erkek arıları gösterdi. İşçilerden biraz daha büyüktüler; iri gözlü ve iğnesizdiler. "Erkek arılar yiyecek toplamaz," dedi Chen Bey. "Ama kovanı sıcak tutmaya ve kraliçeyi korumaya hazır olmaya yardım ederler." Malik kaşlarını çattı. "Yani onların da bir işi var mı?" "Herkesin var," diye yanıtladı Chen Bey. "Küçük işler bile önemlidir."

Malik izlerken, bir işçi arı ağır bir nektar damlasını taşımakta zorlanıyordu. İki işçi arı daha uçup onu kaldırmaya yardım etti. Birlikte onu kovana taşıdılar. "Birbirlerine yardım ediyorlar!" diye haykırdı Malik. Koyu kahverengi gözleri parladı. "Tıpkı sınıfımızın resim malzemelerini topladığı zamanki gibi." Chen Bey başını salladı. "Takım çalışması her şeyi kolaylaştırır."

Malik bütün sabahı koloniyi öğrenerek geçirdi. Arıların kovanı serinletmek için kanatlarını yelpaze gibi çırdığını ve diğerlerinin girişi koruduğunu gördü. "Yuvalarını güvenli ve mutlu tutmak için hep birlikte çalışıyorlar," dedi Chen Bey. Malik kendi sınıfını düşündü. "Biz de bir koloni gibi olabiliriz," diye fısıldadı. Defterini açtı ve bir maket planlamaya başladı.

Pazartesi okula döndüğünde Malik karton kovan maketini sınıfa getirdi. Onu parlak sarıya boyamış ve kilden minik arılar eklemişti. Öğretmeni Lee Hanım sıcak bir gülümsemeye baktı. Gümüş grisi saçları bir kulağının arkasına sıkıştırılmıştı ve yeşil gözleri gözlüklerinin ardında parlıyordu. "Orada ne var, Malik?" diye sordu, işaret çubuğunu tutarak.

Malik gururla sınıfın önünde durdu. Sarı tişörtü ve tulumu parlaktı, konuşurken çilleri dans ediyor gibiydi. "Bu bir bal arısı kolonisi," dedi. "Kraliçe yumurtlar. İşçiler yiyecek toplar ve temizlik yapar. Erkek arılar kovana sıcak tutmaya yardım eder. Herkesin bir işi var ve hepsi işbirliği yapar." Küçük bir çubukla her arıyı işaret etti.

Lee Hanım sordu: "Bir koloni sınıfımıza nasıl benziyor?" Malik sırtıttı, aralıklı dişleriyle genişçe gülümsedi. "Bizim de işlerimiz var! Bazılarımız bitkileri sular, bazılarımız balıkları besler, bazılarımız temizliğe yardım eder. Birlikte çalıştığımızda sınıfımız mutlu ve güvenli olur, tıpkı kovan gibi." Sınıf arkadaşları alkışladı ve Lee Hanım gururla parladı.

Lee Hanım Malik'in alışkanlığını övdü. "Bize işbirliğinin güçlü bir topluluk yarattığını gösterdin," dedi. "Tıpkı bal arıları gibi hepimizin bir rolü var." Malik göğsünde sıcak bir parıltı hissetti. Maketine baktı ve meşgul arıları hatırladı. Küçük işlerin bile önemli olduğunu ve takım çalışmasının her şeyin en tatlısı olduğunu biliyordu.

O öğleden sonra Malik'in sınıfı kendi sınıf kolonilerini oluşturmaya karar verdi. Herkese işlerin verildiği bir çizelge yaptılar: sıra başı, bitki sulayıcı, kitap düzenleyici ve daha fazlası. Malik haftanın 'kraliçe arısı' seçildi ve diğerlerine görevlerinde yardım etti. Kâğıttan bir taç taktı ve gerçek kraliçe arıyı, onun sakin ve şefkatli hallerini hatırlayarak gülümsedi.

Okul günü sona ererken Malik kovan maketine son bir kez baktı. Bal arılarını ve hepsinin nasıl birlikte çalıştığını düşündü. Koloninin dersini her zaman hatırlayacağını biliyordu: herkes işbirliği yaptığında bütün topluluk gelişir. Mutlu bir kalple maketini topladı ve evine doğru yola çıktı; hikâyesini dinlemek isteyen herkesle paylaşmaya hazırdı.